

Вшанували найдовідченішого музейного працівника

Іван МОЧЕРНЯК

Цікава й неординарна подія відбулася в Державно-історико-культурному заповіднику м. Острога. В приміщенні його фондів у вівторок, 24 січня, колектив щиро вітав свою колегу, завідувача фондів Ларису (або як її називають колеги і близькі Лесю) Мазуренко з 50-річчям роботи

в закладі. Приємно зазначити, що на цю подію зібралася майже третина музейних працівників. Лариса Сергіївна була дещо здивована, бо щиро зізналася, що точно не пам'ятає, якого дня була оформлена на роботу в музеї.

Першим привітав поважну ювілярку директор заповідника Сергій Кибкало. У своєму виступі він зазначив, що всі

зібралися з приємною місією для колективу – Лариса Сергіївна пропрацювала в заповіднику півстоліття. Це багато, а разом із тим і мало. Багато – бо за цей час є що згадати, є чим гордитися і пишатися, а

мало – бо попереду ще багато років праці, передачі знань і досвіду молодому поколінню працівників закладу.

Закінчення на 8 стор. >>>

□ Приємні ювілеї

Вшанували найдовідченішого музейного працівника

Сергій Григорович щиро привітав Ларису Мазуренко, побажав їй міцного здоров'я, багато років життя, миру, злагоди, творчого натхнення та вручив подяку від дирекції заповідника.

До привітань приєдналися інші колеги – заступник директора заповідника з наукової роботи Микола Манько, голова профкому Марія Данилюк, завідувач Музею книги та друкарства Світлана Позіховська та старший науковий працівник того ж відділу Анатолій Хеленюк, завідувач художнім відділом Людмила Козловська, які, крім усних привітань, вручили поважній ювілярці невеликий подарунок.

Після короткої церемонії вшанування ювіляра, я попросив Ларису Мазуренко пригадати початок своєї роботи в музеї та які посади займала впродовж своєї кар'єри.

– Я прийшла в музей відразу після закінчення школи. Працювала, так би мовити, на громадських засадах, бо вільних посад не було.

Приблизно через 2 місяці я пішла на роботу в «Змішторг» учнем бухгалтера. В один із січневих днів, а це виявляється було 24 січня, прийшла Наталія Антоніновна Квацевська, найстаріший тоді працівник музею, і сказала, що Петро Зотович запрошує на роботу. Я швиденько склала документи і уже в другій половині дня була в музеї. Спочатку працювала наглядцем, потім, коли поступила в університет, то спочатку трудилася науковим працівником, а потім завідувачем відділу історії. З 1986 року, більше 30 років тому, була призначена завідувачем фондами. Спершу вони знаходились на Замковій горі в п'ятьох окремих приміщеннях – у дзвіниці, в соборі, замку князів Острозьких у двох окремих кабінетах. У 1986 році заповідник отримав приміщення, яке до того займав Держбанк. Трохи пізніше у ньому ми облаштували свої фонди. Тоді на роботу прийшла Людмила Назарова, вірний мій помічник, з якою

ми працюємо вже багато років. Музей – це моє життя. Тут мені все знайоме і, можна сказати, рідне. Бо за час моєї роботи з'явилося дуже багато нових експонатів. Ми постійно працюємо, щоб дбайливо зберегти старі речі, які були передані музею в перші і послідуючі роки його роботи. Музейна, а особливо фондова робота, специфічна і багатогранна. Вона вимагає досвіду, наполегливості та ґрунтовних знань. Важливо, коли працюють і вивчають історію ті люди, які народилися у своєму місті, знають його особливості з дитячих літ. Приїжджим це важче. Наприклад, у нас є великий фонд Другої світової війни. Майже усіх ветеранів, які передавали свої речі, я знала особисто. Відповідно мені було легше працювати з їхніми матеріалами.

Редакція газети «Замкова гора» приєднується до усіх привітань, бажає Ларисі Сергіївні довгих років життя та плідної праці на благо нашого міста й України. ■

<<< Закінчення.
Початок на 5 стор.